

På forespørrelse om jeg kjenner til om Elling Aarseth har gjort seg skyldig i noen strafbar handling i Falkeviks bo attaler jeg at det i tilfelle er noe som ikke raker meg utover at jeg i sin tid lovet fra Falkevik og Falkeviks sønn å være behjelpeelig med at de etter krigen om mulig skulle få firmaet tilbake.

Jeg har aldri noensinne med det tyske sikkerhetspoliti diskutert normenn og har således heller ikke nevnt til det tyske sikkerhetspoliti at Elling Aarseth har gjort seg skyldig i noe uhederlig forhold i forbindelse med R.J. Falkeviks bo. Heller ikke har jeg nevnt noe slikt til Reichskommisariatet eller noen der, såvidt jeg kan huske. Jeg husker at vi, hvormed jeg mener de norske traneksportører, engang talte nokså fritt om Elling Aarseth. Det var den gang han ville tvinge seg inn som traneksportør, hvilket han ikke hadde noe krav på, men ble tildelt 10% av eksporten. Det er meget mulig at jeg til Hodt kan ha nevnt Falkevikaffären som et simpelt trekk av Elling Aarseth uten at jeg nu hverken kan bekrefte det eller benekte det. Men jeg ønsker å tilføye at Hodt av egen erfaring visste at Elling Aarseth alle dager hadde vært en stor kjeltring og som Hodt ikke ville gjøre forretninger med. Til Otte har jeg ikke talt om Hodt. Jeg har i alltid talt med Otte i mitt ^{liv} antar jeg tre ganger. Den første gang var sammen med Fylkesmann Utheim sommeren 1940, da var Aarseth absolutt ikke på tale. Neste gang jeg talte med Otte var februar 1941. Da gjaldt det den av direktør Schlei (Forsyningssdept.) ut arbeidede transforordning. Da var heller ikke Aarseth på tale. Tredje og siste gang jeg talte med Otte er meg umulig å tidfeste, men det var da Hagelin fikk trumfet igjen nem at Elling Aarseth skulle bli delaktig i medicintranteksporten uten noensinne tidligere å ha eksportert tran. Jeg representerte dengang traneksportørene da jeg henvendte meg til Otte, og det er mulig at jeg dengang fremholdt det meningsløse i at man for damptraneksportens vedkommende skulle fravike prinsippet om at kunne de som før krigen hadde drevet damptraneksport skulle bli delaktig i slike eksporter. Otte fremholdt dengang at ~~max~~ dette var noe som

tyskerne ikke kunne blande seg i fordi makten var blitt overgitt til Quisling-regjeringen. Hvis statakten på Akershus var i 1942 så tror jeg derfor at det må ha vært etter februar 1942, men det er også mulig at det var i forbindelse med at Gustav Erichsen i Bergen ble kastet som formann i traneksporthørenes Lanusforening og Aarseths kompanjong Kielland innsat i hans sted som sådan. Når dette var husker jeg imidlertid ikke. Det er umulig å tidefeste det.

Heller ikke har jeg bedt Dysthe(Roald) omtale Aarseths forhold enten til Reichskommisariatet eller til tyske sikkerhetspoliti, men Aarseths forhold var en av de ting som jeg underrettet tyskerne om. Jeg underrettet Dysthe om at såvidt jeg erindrer at Elling Aarseth i motsetning til fra Falkevik, fikk utbetalts assuransesummen for "Thorodd" ca. 175.000.00 kr. Dette var fordi jeg ville at tyskerne skulle være ajour om det svineri som foregikk i NS kretser i Ålesund. Jeg regnet ikke med at Roald Dysthe ville gå til tyskerne med dette, men ville iallefall at han skulle kjenne til forholdet, fordi han var formann i styret for transirmaet Isdahl & Co., Bergen. Jeg har ingen anelse om hvorvidt Dysthe gikk til Rechskommisariatet eller det tyske sikkerhetspoliti med dette. I allfall hadde det tyske sikkerhetspolitiet ingenting med denne saken å gjøre.

Jeg fastholder at jeg aldri har henvendt meg til det tyske Abwehr eller har hatt noe med dette å gjøre. Heller ikke har jeg henvendt meg til det tyske sikkerhetspoliti bortsett fra det illegale oppdrag fra FO II i Stockholm i slutten av september 1944 da jeg henvendte meg til Swensson som hadde besøk av to gestapister fra Trondheim. Dette var i desember 1944 i Ålesund og det offisielle påskudd til henvendelsen ~~xx~~ gjaldt mine to nevøer som var tatt av Gestapo.

Jeg har aldri enten telefonisk muntlig eller skriftlig henvendt meg til Abwehrstelle Oslo og har aldri kjent

en eneste person som var ansat der og fastholder at jeg i det hele tatt ikke aner hva Abwehrstelle var for noe. Jeg har grublet meget over disse ting. og det forekommer meg uten at jeg kan si det med sikkerhet at det høsten 1940 kom til Ålesund en sivil tysker som oppgav seg å hefte major Beneche. Han beskyldte meg for å ha hjulpet over til England langt flere personer og fartøier enn tilfellet virkelig var. Det forekommer meg at vedkommende oppgav at han var fra Abwehrstelle uten at jeg kan si det sikkert. Om Gustav Bonde har jeg ikke talt med noen tysker i det hele tatt.

Jeg ble foreholdt blyantnotatene(dok. nr.) Det som står " Ad Belinardes. An die:Abwehrstelle Oslo. Zu henden Korvettenkapitän Meissner,Klingenbergt.7."Oslo". xx skrevet av meg. Tallene:13797 og Cent.20.780" tør jeg ikke si om er skrevet av meg og vet jeg heller ikke hva betyr. Navnene "Bonde" "Wolste"" og "Wegner" vet jeg ikke om er skrevet av meg. Det er meg umulig å si om skriften er min, men det kan tenkes at jeg har fortalt politifullmektigene Wolste og Wegner om Beneches beskyldning og at jeg har rådført meg med disse om hvorvidt beskyldningene kunne skrive seg fra Bonde.

Jeg fastholder framleis at jeg ingen forbindelse har hatt med Abwehrstelle og at jeg ikke visste hvor Abwehrstelle holdt til i Oslo, og at jeg ikke visste om en eneste person som var ansat der.

Sommeren 1940 fikk jeg besøk av ingeniør Engelsen på vegne av Bernares's frue som var datter av fylkesmann Lindebrækkken. I anledning av at Bernardes var innlagt på Ålesunds sykehus etter å ha blitt såret da engelksmennene evakuerete Åndalsnes. Jeg fikk også besøk av fru Bernardes og det lykkes meg å utvirke hos generalen på Åndalsnes at konsul Bernardes skulle få ta ophold på Fylkesmann Lindebrækkens hytte vistnokk i Hardanger såsnart han ble utskrevet fra sykehuset.

Side 24) Det er meg umulig å si om jeg har levert disse blyantnotatene til Sørensen og bedt ham opbevare det.

I 1941 hørte jeg at det var kommet ut en bok om falskjerm-jegere fra Dombås og hvor den tyske konsul i Ålesund skulle være omtalt. Jeg har ikke gitt denne boken til Otte. Jeg kjøpte den, leste bare det som angikk de tyske såredes forhold på Ålesunds sykehus og ut konsulatets sekretær hadde vært dem behjelplig med eller sørget for dem klær, jeg tror det var hos Berg slik at ~~de~~ ^{hadde be-} de kunne forlate sykehuset. Jeg henviser forøvrig til boken, hvis innhold jeg nu ikke husker og som jeg dessuten som sagt lest bare bruddstykker av. Jeg tror at jeg gav denne boken til Roald Dysthe men jeg er ikke sikker på det. Jeg er i allfall sikker på at jeg ikke ga den til Otte. Jeg kan ikke huske at jeg hadde understreket noe i boken eller lagt inn lapper på de steder som angikk meg.

25) Jeg kan ikke si nøyaktig hvor meget tyskerne betalte for de 7100 tønner av 100 kg. som jeg fikk avslag på min søknad om å sende til Amerika. Men jeg skulle anta den del av partiet som gikk til Tyskland ble utbragt til

Tyskerne ville at jeg skulle melde partiet til Forsyningss-departementet men det ble ikke gjort. Jeg mener at jeg fortranen fikk minst kr. 200.- pr. tønne men jeg stod fremdeles ansvarlig likeovenfor Konsortiet for det oprindelige innkjøpte tranpartiet. Hvormeget Konsortiet har gitt fortranen eller hvad tranen kostet Konsortiet er det meg i øieblikket umulig å si. Jeg kan derfor heller ikke si hvor stor fortjenesten var for partiet. Hvor stor del av partiet Huisking skulle ha var ikke enda helt avgjort det som interesserter ham var kunn å få tran. Forholdet i det urimelige at forretningsmann som Huisking og jeg ikke skulle ha truffet noen konsis avtale om dette, uttaler jeg at man må være opmerksom på den påkjenning jeg har hatt i de sistre 5 mnd. Og at jeg ikke har ett eneste notat å holde meg til. Jeg

Forts. Aksel Holms forkl. opt. på Ullevål 30.1.46. Blad 5.

har ikke skrevet til Høyer at Huiskings andel i fortjenesten var 30 kr. pr. tønne, men at jeg i 1940 før partiet var solgt og da prisen var meget lavere enn senere, kunne jeg tenke meg at tranens utbringende plus 30.- pr. tønne skulle falle på Huisking personlig. På spørsmål om da ikke de andre deltakere i Konsortiet og deriblant jeg selv skulle ha noesomhelst uttaler jeg at dette spørsmål dengang lot seg diskutere fordi vi alle regnet med at kronen ville bli verdiløs, og det var mitt håp at vi skulle få konvertere meste av salgsbeløpet i nye traninnkjøp, hvilket også i stor utstrekning ble gjort, nemlig våren 1944. Kjøper for det her omhandlede tranparti var Reichstelle. De nye innkjøp skjedde hos en rekke forskj. produsenter i Lofoten, Troms etc.

På spørsmål om hvor det er blitt av den regnskapsbok for Transfordwing som ble erstattet med en ny bok eller nye bøker uttaler jeg at det er meg umulig å si. Personlig har jeg ikke hatt den nevnte bok i hænde i det hele tatt, og jeg har aldri skrevet ett tall i boken. Jeg ga ordre om omskriving av boken kunn fordi den norske Creditbank ikke kunne stå som kreditor p.g.a. nye bestemmelser i skatteloven og fordi det ikke måtte bli offisielt at jeg hadde noen befatning med selskapet, da ellers nazimyndighetene i Likningsvesenet i Ålesund sikret ville slått ned på det. Det er meg umulig å huske om jeg tok boken med til Ålesund eller om jeg fikk den sendt dit. Men regnskapsboken for 1944 er en nøyaktig avskrift av boken fra 1943, når undtaes de utbytter som de forskjellige aksjer gav våren 1944. Det er aldri blitt tatt ut en eneste øre av Transfordwingco undtatt 1000.- til ingeniør Arnes og Mølbak Tellefsen som styrehonorører.

På spørsmål om jeg ifjor i juli hevet 1 mill. kr. eller disponerte over 1 mill. kr. som innestod i Den norske Creditbank for A/S Transfordwing uttaler jeg: Angjelden 1 mill. kr. ble overført til den norske Creditbank fra advokat Harald Knudsen. Det gjaldt Konsortiets penger som jeg for å skjule benyttet som lån på firmaets eiendommer i Ålesund.

Forts. Aksel Holms forkl. opt. Ullevål 30.1.46. side 6.

Forholdet at der i juli 1945 ingen grunn lenger var til å skjule midlene og at jeg da var under strafferetslig følging som siktet bl.a. for landssvik uttaler jeg: Detop fordi jeg ikke lenger har noen grunn til å skjule det virkelige forhold ble angeldende 1 mill. kr. kreditert mitt firma som benyttet denne til dekkning av endel av det transparti som jeg var ansvarlig for Konsortiet.

På spørsmål om hvem Konsortiets medlemmer er, uttaler jeg: Konsortiets opprindelse daterer seg i realiteten til 1934. Advokat Follestad ber siktede opplyse hvem som nå er medlemmer av Konsortiet, hvem som var medlemmer da tranen som foran omhandlet ble innkjøpt og hvem som var medlemmer da den ble solgt. Medlemmerne har nele tiden vært de samme men

(Side 26) antallet er ena ikke fiksert. Konsortiet medlemmer er:

Abraham Seession, adresse antagelig nå Tel Aviv som i 1938 fortalt meg at de pengene han da sat inn nemlig 160.000.00 kr. og ca. 9000 pund vesentlig tilhørte et firma i Krakau som jeg nå ikke husker navnet på. Videre enten Huisking eller Huisking & Co. med et beløp som jeg ikke kan angi uten å finne tilbake til gamle notater. Så går jeg også ut fra at Feder Devoldx~~xxxx~~ og Co. var medlem i allfall skulle det ha endel av den eventuelle fortjeneste. Endelig jeg selv.

Opplest og vedtatt med de tilføjelser som er gjort i margen og med følgende ytterligere tilføjelser eller fortsat avhør på Landssvikavdelingen Victoria Terasse 31. jan. 1946:

" Jeg kan ikke huske om jeg diskuterte Elling Aarseths inntrangen i transkporten med herr Otte. Derimot husker jeg at samtlige transkportører hadde foretrødt for en tysker i "Kaba"-gården" som vistnok het Bruenecke eller liknende hvor denne sak ble diskutert. Det var denne herre som uttalte at tyskerne ikke lenger kunne blande seg i eksportfordelingen. Likeledes diskuterte samtlige transkportører denne sak med herr Hødt sen. Som ikke var ansat i Reichskom-

Forts. Aksel Holms forkl. opt. Victoria Lernæse 31.1.46 side 7.

misariatet, men besøkte Oslo hver gang der ble forhandlet med Departementet ny kontrakt. På spørsmålet om jeg anser det for utelukket om jeg nevnte Aarseths forhold overfor Falkeviks bo uttaler jeg: Jeg hadde hatt flere samtaler med fra Falkevik samt den innsattie verge Peter Spjelkavik om salget av Falkeviks etterladenskapet. Jeg syntes synd på fra Falkevik som jeg mente og fremdeles mener ble sterkt forurettet og det er ikke utelukket at jeg, når talen kom inn på Aarseths forskjellige manupulasjoner også kan ha nevnt dette forhold til Hødt, men noen nøyaktig erindring om dette har jeg ikke. Jeg husker at der blandt en bunke brever som var blitt utvekslet mellom Elling Aarseth og Quisling var tatt med dette punkt men jeg tror ikke at denne brevveksel var foranlediget av mine eller tranekspottørenes samtaler med Hødt. Det forekommer meg at jeg i 1944 antagelig skrev til Hødt på vegne av tranekspottørene at der nu ikke lenger kunne være noen politisk grunn til at Elling Aarseth ble med. Med politisk grunn mener jeg at hans store beskytter "minister" Hagelin måtte trekke seg tilbake.

"Jeg ble forholdt Senator Ottes forklaring av 30. jan. i år de to første avsnitt og benekter bestemt riktigheten av det som Otte der har forklart. Dette var en ren og skjær norsk affære som Otte ikke hadde noe med og som der ikke kunne gjøres noe med før etter krigen. Derfor fikk jeg heller ikke noen henvendelse fra Falkevik før sommeren 1945. Jeg benekter likeledes å ha skrevet til Otte i denne affære." På spørsmål om hvor jeg hadde den korrespondanse fra bl.a. mellom Quisling og Aarseth som jeg hadde oppbevart i min privatbolig uttaler jeg at det er ett spørsmål som jeg på det nuværende tidspunkt ikke kan svare på da jeg må ha en bestemt persons samtykke. Disse papirer kom antagelig i 1943 i min besiddelse og da fra norsk hold.

Jeg ble gjort oppmerksom på at jeg sikttes for å ha bragt denne sak vedkommende et virkelig eller angivelig bedrageri fra Elling Aarseths side overfor Falkeviks bo(enkefru

Falkevik i inn for Reichskommissariatet og for det tyske sikkerhetspolitiet og at det derfor kan være av betydning for meg å meddele det jeg vet om forholdet og

(Side 27)

hvorledes jeg kom i besiddelse av de nevnte dokumenter, selvom jeg her som ellers har rett til å svare på spørsmål som angår mine økonomiske forhold.

Jeg kan bare gjenta at jeg har fått disse papirer på ørlig vis og at jeg har gitt vedkommende som antagelig i 1945 leverte meg dem mitt ord på ikke å navngi ham. Jeg tror ikke at vedkommende ville ha noe imot at jeg idag nevnte hans navn.

av papirene er forvrig de for Aarseth mest kompromitterende oversendt Ålesund forhørsrett tilflytte papirene, gjennem vil jeg ikke si da jeg mener det ikke har noen interesse. Jeg sendte Ålesund forhørsrett disse papirene gjennem en trejemann blandt annet fordi Elling Aarseth hadde benektet i retten at han var medl. av NS dessuten fremgikk av papirene at han hadde angitt meg såvel til quisling som til det tyske sikkerhetspoliti. Korrespondansen som vistnokk daterte seg fra

1940 1941 viste at angiveriet hadde funnet sted allerede den gang. På spørsmålet om hvorfor jeg ikke tilstilet forhørsretten omhandlete to papirer selv uttalte jeg at jeg sjeldent i den tid jeg var løslatt i sommer og dessuten at jeg ikke hadde rett til å disponere over papirene. Det var den førstnevnte grunnen som, altså at jeg måtte være forsiktig og ikke optre aggressivt, som var den avgjørende.

Jeg har heller ikke sendt dokumenter eller brev til det tyske sikkerhetspoliti eller det tyske Gebietskommissariat eller til noen tysk myndighet eller til noen tyskeren i det hele tatt inneholdende beskyldninger mot Robert Hagelin. Jeg ble foreholdt Reidar Landgraffs forklaring av dok. 421 og 422 og benekter bestemt riktigheten av det der anførte. Jeg har aldri ~~hatt~~ mot noen nordmann rettet beskyldninger tyskerne eller tyske myndigheter vedkommende noen nordmann og således heller ikke mot Hagelin. Men affären Hagelin var jo almindelig kjendt i Ålesund.

Jeg kjenner ikke Lundgraff og har aldri hatt noe med ham å gjøre men går ut fra at det er den samme Lundgraff som jeg har hørt omtale som en fremstående NS mann., og var Rindal og Grandes overordnede. Jeg hadde med likvideringen av Grande å gjøre da han høsten 1940(des.) opererte i Alesund.

Sommeren 1945 nevnte o.r.sakf. Høyer at han fra fiskegrosserer Bratholm hadde fått meddelelse om at en venn av hans s  nn hadde hatt med gjennemg  lsen av Gestapos papirer i F.heim    gjøre og at der blandt korrespondansen i 1940 fandtes breve hvor i jeg ble omtalt som en i høste grad upålitelig person som tyskerne ikke hadde noen tillid til. Jeg antar at ca. for et par mndr. siden kom der et brev fra J. Bratholm antagelig til adv.Hiorth om disse papirer forefinnes Allied Document Pool.

Jeg tilføier til min forklaring igår at jeg ikke er sikker på om jeg ikke gav Selman Sørensen beskjed om    skrive til den adresse som jeg hadde fått meg oppgitt som rette vedkommende i anledning konsul Bernardis frigivelse. Det forekommer meg nemlig at det ble gjort dette siste forsøk på    få ham løslatt i overensstemmelse generalen på Aendalsnes løfte.

På et tidlig tidspunkt under krigen allerede oktober november 1940 ville tyskerne beslaglegge begge v  re kjøleanlegg og fryserier, men jeg fikk forhalet saken og opn  dde dessuten at bare det ene anlegg ble tatt.

Vi hadde ingen interesse av forholdet tvertom ville vi helst undg  tt det av hensyn til den innenlandske forsyning. Det var tyskerne som etter en inspeksjon forlanget at vi skulle ha en ekstra kompresor til disposisjon.Jeg tror det var meg som undertegnet kontrakten om bortleie etterat leiesummen først var blitt godkjent av Prisdirektoratet, men ellers så var det mest min bror Olaf Holm.

(Side 28) Olaf Holm som disponerte Kjøleanlegget. Jeg husket jeg gikk direkte fra vedk. tysker som hadde med kontraktslitningen    gjøre og direkte til dir. Schei og fikk da ham til    legge beslag på v  rt m  rk  gg annet fryseri og kjøleanlegg og hvorved vi slapp med    levere minime-kvanta frossen sild og fisk til Tyskland.

- 28 -

- Om mine illegale oppdrag under krigen vil det føre for langt å nevne meg i detaljer, men jeg nevner følgende:
1. skipsreder Reksten sluttet av april reise til England
  2. Direktør Pantervold, planleggelse og planlegging av ekspedering av ca. 40 tysker ~~x~~ krigsfanger til Skottland.
  3. 1. juni 1940 og utover oppbevaring av et større pengetelop som den norske regjering hadde hevet i Norges Bank i Ålesund dagen før. Pengene ble utbetalt til illegale formål visstnokk i 1943 etter ordre fra Amerika.
  4. Evakuering av vårt kjølelager i mai 1940 for ca. 500.000 kg. smør og distribuering av disse i distriktet.
  5. Jelp ytet skipsreder Solbjørg ca. medio mai 1940 så han fikk ut 2 av sine fiskedampere til Island. Samt pengelån, såvidt erindres.
  6. Tross de anonyme anmeldelser til Andalsnes lot jeg et utall ennecker flykte og likeledes fartøyer, samt talte jeg deres sak hos tyskeren (generalen på Andalsnes) og den førnevnte Benecker.
  7. Høsten 1940 hadde jeg under overveielse å etablere forbindelse med England for å underrette om de store konvoyer som hadde sitt samlingssted i Ålesund på grunn av den utsatte stilling jeg hadde og ikke minst på grunn av deb felle som Gestapo hadde forsøkt å legge for meg gjennom en Arnold Martin Siegge-lund fant jeg dette for risikabelt. Jeg reiste derfor i febr. 1941 til Sverige og etablerte kontakt med den amerikanske generalkonsul i Gjøteborg, etterat jeg i Stockholm fant ut at det var håpløst å betro meg til på norsk hold. Hva min kontakt med den amerikanske generalkonsul ledet til tross hans advarsler om at jeg risikerte livet, selv hvor hemmelig vi forsøkte å holde våre møter vil fremgå av en beediget erklæring som generalkonsulen skal ha avgitt, men som den amerikanske legasjon i Stockholm skal ha nedlagt forbud mot blir gjort bruk av. Der arbeides vistnokk fra min forsvarers side med å få dette nevet. Engang vistnokk i 1943 reiste jeg illegalt til Sverige for å gi generalkonsulen særdeles viktige opplysninger.
  8. Sammenkomster i Stockholm med statsråd Fribagen, med alle opplysninger og råd han ønsket.
  9. Stadig sabotasje fra vårt kjølelager ved leveranser til Tyskland med innskrenking av disse til en liten brøkdel av den kvote som vi var berettiget til. Jeg antar at mitt fryseri som hadde en kapasitet av 1800 kasser frossen sild i døgnet uten vanskelighet ville ha kunnet tjent millioner under krigen men fordi jeg hadde stillet anlegget til disposisjon for forsyningsdepartementet ble den årlige fortjeneste ikke synlig større enn det den var før.
  10. Høsten 1940 påtok jeg meg visse meget farlige oppdrag fra FO2 i Stockholm. Det gjaldt i ørst likvideringen av en norsk gestapist ved navn Rindal, som imidlertid forlot Ålesund før likvideringen kunne finne sted. I hans sted ble en gestapist norsk ved navn Grande likvidert. Jeg utførte min del av oppdraget, om enn på en litt annen måte enn før bestemt. Det var i samråd med 2 mann jeg tok oppdraget.

FORTS. AKSEL HOLMES FORSL. OPPT. VICTORIA TERASSE 21.1.40 - Blad II.

- 29 -

nemlig Arne Birkevold som hadde en ledende stilling i FO 2 samt en Kronstad fra Bergen som også var ansatt i FO 2. Birkevold kjendte meg fra sin illegale virksomhet i Klesund og viste at han kunne ha tillit til meg hvorfor vi åpent diskuterte det forannevnte oppdrag, samt ytterligere som neppe kan ha noen interesse i denne forbindelse.

II. Min største illegale innsats under krigen var de 2 sommermånedene i 1940 da jeg påtok meg ved å skjule for tyskerne, såvidt jeg nu kan si, ca. 14.000 tønder mealaintran og som ledet at transaksjoneringen kunne oppheves allerede 1. oktober 1945. Tyskerne mistanke om dette translageret samt skjulte verdier forøvrig vises best av at en gestapist foretok vareoppstilling i tiden mellom 2. og 5. mai 1945 og som utvilsomt ville ledet til min definitive likvidering, hvis der ikke lurdig den 5. mai om ettermiddagen var kommet ordre om at arbeidet skulle innstilles.

Ovenstående er mere spredte trekk fra min virksomhet under krigen og jeg må forbenholde meg å få fremkomme med en mele tyldestgjørende forklaring så snart jeg igjen kommer til krefter.

Forøvrig nenviser jeg til det P.M. som jeg skrev på Ullevold sykehus i september måned 1945.

Opplest og vedtatt

Rett avskrift bekreftes: